

המוקד להגנת הפרט מיסודה של דר' לוטה זלצברגר

ע"י עו"ד אביגדור פלדמן ואח'

רח' סימטת בית השואבה 6, ת"א

טל: 03-5608833 פקס: 03-5607176

העותר

- נ ג ד -

1. ממשלת ישראל

2. ראש ממשלת ישראל – מר אריאל שרון

3. שר הביטחון - מר שאול מופז

4. המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית

ע"י פרקליטות המדינה,

משרד המשפטים ירושלים

המשיבים

תגובה מטעם המשיבים לבקשה לצו ביניים

1. עניינה של העתירה בבקשת העותר, כי יבוטלו החלטות על בניית מספר קטעים של מכשול, המוקם מזה זמן רב, וכי תבוטל הכרזה על סגירת שטח הנוגעת לאזור הקרוי "מרחב התפר".
2. במסגרת העתירה מבקש העותר צו ביניים "להימנע מכל פעולה של הפקעת קרקעות, תפיסתן, בנייה עליהן, חפירה בהן, סלילה שלהן או הצבת כל מתקן של קבע ו/או ביצוע כל שינוי על הקרקע במסגרת הבנייה של גדרות ההפרדה המשניות של שלב א', של קטע החומה הראשי מאל-מוטילה ועד תיאסיר של שלב ב', וכן של הקטעים התורגים מחקו הירוק בתוואי שלב ג+ד. בנוסף מבוקש צו ביניים לפיו לא ייכנסו לתוקף ההכרזה והצווים" המפורטים בסעיף 5 לסעדי העתירה.
3. מן הטעמים שיפורטו להלן יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה.

דיו העתירה להידחות מחמת כלילותה

4. העתירה הינה עתירה התוקפת הקמתו של מכשול שאורכו עשרות קילומטרים. העתירה אינה מפרטת התייחסות עובדתית קונקרטית לחלקים מוגדרים של המכשול, אלא מבקשת לדון בעקרונות כלליים הנוגעים להקמת המכשול. מאחר שהקמת המכשול בכל איזור ואיזור נובעת משיקולים שונים, הרי שאין זה מעשי לקיים דיון משפטי על היקף כה רחב של עובדות.

ראו: בג"צ 1901/94 ח"כ עוזי לנדאו נ' עיריית ירושלים, פ"ד מ"ח (4) 403, סעיפים 10-11.

דיו העתירה להידחות מאחר וקיימים עותרים ראויים אחרים

5. העתירה מבקשת לבטל תפיסת מקרקעין המיועדים להקמת המכשול. חלק ממקרקעין אלה שייך לאנשים פרטיים. הבעלים או המחזיקים במקרקעין מקבלים כדבר שבשיגרה צווים המודיעים להם על הכוונה לתפוס את מקרקעיהם, ועל האפשרות העומדת להם להגיש השגה בענין. על כן, בכל אותם מקרים בהם התוואי יעבור על מקרקעין פרטיים – יהיו עותרים ראויים אחרים, אשר בידם הידיעה בדבר משמעות הקמת המכשול על מקרקעיהם, ובידם האפשרות לעתור נגד צו התפיסה ולהעלות כל טענה בענין, לרבות הטענות המפורטות בעתירה. בנסיבות שבתן קיים עותר ראוי אחר, ועתירות מסוג זה מוגשות לבית המשפט מעת לעת – אין מקום לדון בסוגייה במסגרת עתירה ציבורית.

ראו: בג"צ 1759/94 סרוברג נ' שר הבטחון, פ"ד נ"ה (1) 625

הבקשה לצו ביניים מוקדמת מדי

6. על פי נוהלי העבודה בענין הקמת המכשול, הרי שלאחר קבלת החלטת הממשלה על מיקומו העקרוני של תוואי המכשול מתקיימת עבודת מטה מעמיקה ליישום ההחלטה, אשר בעקבותיה מוצא צו לתפיסת מקרקעין, אשר הוא שנמסר לבעלים או למחזיק של חלקה מסויימת עליה הוא חל. לגבי חלקים נכבדים מן התוואי נשוא העתירה (כגון, המכשול המשני במובלעות באיזור מבוא דותן וחומש, עזון-עתמא ועד, הקטע מהר אבנר (אל-מוטילה) ועד תיאסיר, וקטעי החומה בשלבים ג+ד) הרי שטרם הוצאו צווים לתפיסת מקרקעין, ולכן הסעד המבוקש הוא מוקדם מדי. במקומות אחרים הוצאו צווים, אך בשלב זה טרם הוחלט על ביצוע עבודות בשטח, ונשקלים היבטים שונים של הנושא. מכאן שבכל איזור ואיזור מתקיימת בחינה עניינית של מגוון שיקולים בטרם מתקבלת החלטה על ביצוע עבודות להקמת המכשול.

דיו הבקשה לצו ביניים להידחות שכן לעתירה משמעות כספיות עצומות ולא צורך לה תצהיר

7. לעותק העתירה שהומצא לח"מ לא צורף כל תצהיר לתמיכה בעתירה. עותר המבקש לעצור הקמתו של פרויקט שעלותו מיליארדי ש"ח, אשר נמצא בעיצומו ומועסקים בו עובדים

רבים ומאות כלים של ציוד מכני הנדסי כבד, על ידי קבלנים פרטיים, מן הראוי, כי לכל הפחות יתמוך עתירתו בתצהיר, שאם לא כן – לא ניתן כלל לדון בעתירה, ובודאי שלא ניתן בגידרה לבקש צו ביניים.

סיכויי העתירה למנוע את הקמת המכשול – קלושים

8. העתירה דן אינה העתירה הראשונה המוגשת לבית המשפט הנכבד נגד הקמת המכשול, ואינה היחידה התלויה ועומדת כיום בפני בית המשפט הנכבד. עתירות קודמות שהוגשו עסקו בקטעים קונקרטיים של המכשול. עתירות אלו נדחו על ידי בית המשפט הנכבד. אף על פי כן, העותרים לא מצאו לנכון להתמודד עם פסיקתו הקודמת של בית המשפט הנכבד. פסקי דין קודמים בנושא דן הם:

בג"צ 3325/02 עבד אלרחמן רשיד חסן חטאב נ' המפקד הצבאי של איזור יהודה והשומרון (לא פורסם)

בג"צ 3771/02 המועצה המקומית של כפר א-ראס נ' המפקד הצבאי באיזור יהודה והשומרון (לא פורסם)

בג"צ 8172,8532/02 אבתסאם מחמד אבראהים נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (לא פורסם).

לענין נקיטת אמצעי ביטחון דומים של הקמת מרכיבי ביטחון עקב הצורך להגן על ישובים ישראלים, אך זאת ברצועת עזה, ראו:

בג"צ 4363/02 חידר עבד אחמד זינדאת נ' מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה (לא פורסם)

בג"צ 3761/02 חמדי דרויש אחמד חדיר נ' מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה (לא פורסם)

9. מפאת חשיבות ההלכה שנפסקה בבג"צ אבראהים מן הראוי להביא את הדברים כלשונם:

"התחלטה להקים את גדר ההפרדה התקבלה ביום 14.4.02 על ידי ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי במטרה ילשפר ולחזק את ההערכות והיכולות המבצעיות במסגרת התמודדות עם הטרור, וכדי לסכל, לשבש ולמנוע חדירת פעילות תכלנית מתחומי יהודה ושומרון לישראל. החלטה זו אושרה לאחר דיון בממשלה ביום 23.6.02 בו הוחלט על הקמת מכשול באורך של 116 קילומטר, בעיקר באזורים הרגישים אשר דרכם חדרו פעמים רבות מחבלים זורעי הרס ודם לשם ביצוע פיגועי טרור. התוואי הסופי של המכשול נבחר על ידי גורמים ביטחוניים וצבאיים בשיתוף עם גורמים מקצועיים ואושר על ידי ועדת השרים לענייני ביטחון לאומי ב-14.8.02.

מרחב התפר נועד לחסום מעבר של מחבלים מתאבדים ומחבלים אחרים לתחומי מדינת ישראל. על פי תפיסתם של הגורמים הביטחוניים והצבאיים המופקדים על הנושא, יצירת מרחב התפר הינו מרכיב מרכזי בלחימה בטרור שמקורו באזור יהודה ושומרון. אם וככל שלא יהיה במחסום המוקס משום חסימה מוחלטת מפני חדירת מחבלים, הרי תכליתו של המכשול היא לעכב חזירה לישראל לפרק זמן שיאפשר הגעת הכוחות למקום החדירה, וכך ליצור מרחב ביטחון גיאוגרפי שיאפשר לכוחות הלוחמים לבצע אחר מחבלים בטרם כניסתם לתחומי המדינה.

אין ספק שהקמת מרחב התפר פוגעת בתושבים הפלסטיניים שבאזור המרחב. לצורך הקמת המכשול ייתפסו ונתפסו אדמות חקלאיות ועלולה להיגרם פגיעה משמעותית ביכולתם של התושבים לנצל קרקעות שברשותם, עלולה גם להיפגע נגישותם לקרקע. פגיעה זו היא כורח השעה והיא תוצאה של מצב הלחימה בו נתון האזור כבר למעלה משנתיים- מצב שעלה בחיי אדם מרובים.

בתשובתה פרטה המדינה בהרחבה את המאמצים הנעשים למזעור הנזק שיגרם המכשול לתושבי האזור. כך למשל נעשה מאמץ להעביר את המכשול, ככל שניתן, באדמות שאינן אדמות פרטיות ובאדמות שאינן מעובדות וכן נעשה מאמץ שלא לחצוץ בין אדמות לבעליהן. כמו כן, מפרטת המדינה שורה של צעדים שיינקטו במטרה למזער את הפגיעה במקרים שבהם לא ניתן יהיה למנוע את הפגיעה בתושבים. כך למשל מתן פיצויים לבעלי האדמות שנתפסו, מאמץ להעביר עצים למקומות אחרים במקום לכרות אותם, וכן יצירת שערי כניסה שיאפשרו גישה של התושבים לאדמותיהם. כמו כן גילו המשיבים נכונות לפתור בעיות קונקרטיות בשטח לאחר מותן הזדמנות לבעלי הקרקע להגיש השגות בקשר לתוואי תפיסה. בעת הדיון בפנינו הצהירה באת כוח המדינה כי גם בשלב זה תהא מוכנה להתחשב כבעיות קונקרטיות שיעלו התושבים בפני גורמי הביצוע ושלטונות הצבא אם בעיות אלה ניתנות לפתרון בשטח מבלי לפגוע בביטחון.

לא מצאנו בצווי התפיסה שהוצאו, ובפעולות המשיבים פגם המצדיק התערבותנו. אף כי התפיסה תגרם נזק, קשיים ואי

נוחות לתושבים מקובל עלינו כי מדובר באמצעים שנועדו לשמש רכיב חשוב בתפיסת הלחימה של צה"ל, עליו החליטו הגורמים המופקדים על הביטחון, וכידוע בשיקולים ביטחוניים מבצעיים אין בית משפט זה נוטה להתערב.

רשמנו לפנינו את הצהרת באי-כוח המדינה, כי אם יעלו העותרים בהקדם טענות המתעוררות תוך כדי ביצוע העבודה שיצביעו על בעיות הניתנות לפתרון בשטח מבלי לפגוע בביטחון או בתושבים אחרים, תהיה נכונות להיעתר לבקשה.

העתירה נדחתה."

10. בבסיסה של הלכה פסוקה זו עומדות נורמות מתחום המשפט הבינלאומי המנהגי והלכות פסוקות נוספות של בית המשפט הנכבד.

11. הסמכות לתפוס מקרקעין בשטח הנתון בתפיסה לוחמתית, מקורה במשפט הבין לאומי החסכמי והמינהגי. במסגרת זיני המלחמה מסדירות תקנות האג משנת 1907 ("Regulations respecting the laws and customs of war on land") את התנהגותם של צדדים לוחמים ביבשה.

ככלל, על המפקד הצבאי בשטח קיימת חובה שלא לפגוע בקניינם של התושבים המקומיים (תקנה 46 לאמנת האג). אולם לכלל זה קיימים שני חריגים הרלוונטיים לענייננו, המאפשרים תפיסת קרקעות פרטיות. חריגים אלה נובעים בראש ובראשונה מעקרון יסוד של המשפט הבין לאומי, והוא זכותה של מדינה להגן על עצמה מפני איומים המצויים מחוץ לגבולותיה, המעוגן גם בסעיף 51 למגילת האו"ם. כמו כן סמכויות אלה נובעות מצרכים צבאיים בעת מצב של תפיסה לוחמתית.

12. המקור הנורמטיבי הראשון הוא תקנה 23 לתקנות האג, הנמצאת בפרק המסדיר התנהגותם של כוחות לוחמים בתקופת לחימה. בין היתר, קובעת תקנה 23(g) סייג לאיסור על הריסת רכוש אויב או תפיסתו, אם הדבר נדרש בהכרח לצורכי הלחימה. התקנה קובעת כי:

"23. In addition to the prohibitions provided by special conventions, it is especially forbidden -

(g) To destroy or seize the enemy's property, unless such destruction be imperatively demanded by the necessities of war..."

התקנה הוכרה על ידי בית משפט נכבד זה כמאפשרת תפיסת מקרקעין בעת תקופת הלחימה, אך גם "כדי לקדם פני סכנה מוחשית קיימת", ובשל צורך צבאי חיוני. וראו לעניין זה:

בג"צ 606/78 אויב נ' שר הבטחון פ"ד לג(2) 113, 129, 133.

ראו עוד, בהקשר זה, בין היתר:

בג"צ 401/88 אבו ריאן נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד מב(2) 767.

בג"צ 24/91 תימרז נ' מפקד כוחות צה"ל באזח"ע פ"ד מה(2) 325.

בג"צ 4112/90 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' אלוף מיקוד הדרום פ"ד מד(4) 626.

13. החל מחודש ספטמבר 2000 נמצאת מדינת ישראל בעימות מזוין. במסגרתו מופעלות סמכויות מכח דיני המלחמה. הדבר הוצהר לבית המשפט הנכבד מספר פעמים בעבר, ולא נמצא מקום להתערב בעמדת המשיבים ובהתלטותיהם.

וראו לעניין זה:

בג"צ 8286/00 האגודה לזכויות האזרח נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (טרם פורסם).

בג"צ 9252/00 אל סקא נ' מדינת ישראל (טרם פורסם).

בג"צ 4219/02 גוסינ' נ' מפקד כוחות צה"ל ברצועת עזה (טרם פורסם).

14. יתרה מזאת גם שלא בעת פעולה לחימה ממש, אלא במצב של "תפיסה לוחמתית" קיימת סמכות לתפיסת מקרקעין לצרכים צבאיים או מבצעים צבאיים, וזאת על בסיס תקנה 52 לאמנת האג. התקנה קובעת כי:

"Requisitions in kind and services shall not be demanded from local authorities or inhabitants except for the needs of the army of occupation.

They shall be in proportion to the resources of the country, and of such a nature as not to involve the inhabitants in obligation of taking part in the military operations against their own country.

Such requisitions and services shall only be demanded on the authority of the commander in the locality occupied.

Contributions in kind shall as far as possible be paid for in ready money; if not, a receipt shall be given and the payment of the amount due shall be made as soon as possible"

15. הסעיף נתפרש כמתייחס גם לתפיסת מקרקעין. אחד התנאים בהם נוקב הסעיף הוא שהתפיסה תהא לצרכיו של הצבא הכובש. פסיקתו של בית המשפט הנכבד פרשה סעיף זה פרשנות תכליתית. נפסק כי התפיסה אפשרית גם לצורך הבטחת "הסדר והבטחון הציבורי" על פי הסמכות הנתונה למפקד הצבאי בתקנה 43 לאמנת האג. וראו לעניין זה:

בג"צ 606/78 אויב ג' שר הבטחון פ"ד לג(2) 113, 130.

בג"צ 401/88 אבו דיאן נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש פ"ד מב(2) 767, 770.

16. עוד נפסק כי "צורך צבאי", המאפשר תפיסת קרקע פרטית, כולל עמדות ומאחזים צבאיים (בג"צ 24/91 תימרוז נ' מפקד כוחות צה"ל באזח"ע פ"ד מה(2) 325); מגורי חיילים (בג"צ 290/89 ג'וחא נ' המפקד הצבאי באיו"ש פ"ד מג(2) 116); נציגות של חמינהל האזרחי (בג"צ 1987/90 שדיד נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש תק-על 90(2) 34); סלילת כבישים עוקפים במטרה להגן על אזרחי ישראל המתגוררים באזור, ולהקטין את החיכוך בין התושבים פלשתינאיים לכלי רכב ישראלים (בג"צ 2717/96 וופא עלי נ' שר הבטחון ואח' פ"ד נ(2) 856, 848).

17. כאמור, מכח זכותה של ישראל להגנה עצמית מנהלת ישראל מבצעי לחימה מיוחדים באזור, מאז תחילת העימות המזוין. מכח זכות זו, קמה לישראל ולמפקד הצבאי הזכות לתפוס מקרקעין באזור, כשתכלית התפיסה היא להגן על מדינת ישראל. פעולה לשם הגנה עצמית היא בודאי "צורך צבאי".

ואכן, ההלכה שיצאה מלפני בית משפט נכבד זה היא כי המפקד הצבאי מוסמך לתפוס מקרקעין באזור, וזאת גם מכח תקנה 52, במקרים בהם התכלית היא הגנה על מדינת ישראל ואזרחיה.

18. תחילתה של ההלכה בבג"צ 302/72 חילו נ' ממשלת ישראל פ"ד כז(2) 169. בעתירה זו נדונה חוקיות ההחלטה לבדוד את רצועת עזה מאזור סיני על-ידי ניתוק דרכי הגישה בין האזורים, תפיסת קרקעות, והכרזה על אזור בסיני כשטח צבאי סגור. מדובר היה בהקמת אזור חיץ במטרה למנוע חדירת מחבלים אל רצועת עזה ומדינת ישראל לצורך ביצוע פעולות טרור. לאחר סקירת עמדת המשיבים, פסק בית המשפט כי:

"גם בלאו הכי לא נתערב בשיקול-דעתם של מפקדי הצבא חסבורים שהעברה היתה דרושה, כדי להבטיח את השקט בתוך רצועת עזה ומעבר לה, על-ידי יצירת אותו אזור חיץ המהווה אמצעי חשוב למניעת חדירתם של מחבלים." (הדגשה היספה). (עמוד 178).

19. רציונל דומה עמד בבסיס פסק הדין בבג"ץ 606/78 אויב ואח' נ' שר הבטחון ואח' פ"ד ל"א 113, שעסק בתפיסת קרקע לצורך הקמת ישוב אזרחי. נפסק מפי כבוד השופט א' יו

"בהקשר זה ביקש מר חורי להבחין בין צרכים צבאיים, כמשמעותם הדווקנית, דהיינו, צרכי הצבא החונה בשטח מוחזק ודרישותיו הלוגיסטיות, לבין צרכים בטחוניים בדרך כלל, והוא טען שרק צרכים מהסוג הראשון הם בגדר הסמכות הנתונה בצווים הנדונים. לדעתנו, אין ממש באבחנה זו. כפי שאמרתי זה עתה, המצב הקיים הוא מצב של לוחמנות, ועל המעצמה המתזיקה מוטלת האחריות להשליט סדר וביטחון בשטח המוחזק. עליה גם לקדם את פני הסכנות הנשקפות מתוך שטח כזה לשטח המוחזק עצמו ולמדינה עצמה. הלחימה בימים האלה לובשת צורה של מעשי חבלה, ואף מי שרואה במעשים אלה (הפוגעים באזרחים שלווים), צורה של מלחמת גרילה, יודה שהמעצמה המחזיקה מוסמכת ואף חייבת לנקוט בכל האמצעים הדרושים למניעתם. ההיבט הצבאי וההיבט הבטחוני אינם איפוא אלא היבט אחד." (הדגשה הוספה) (עמוד 118).

באותו פסק הדין, מתייחסת כבוד השופטת מי' בן פורת באופן מפורש לזכות ההגנה העצמית בעילה להפעלת סמכותו של המפקד הצבאי. נפסק כי:

"אם ירדתי לסוף הכתוב במקורות שאליהם הופנינו על-ידי הפרקליטים המלומדים, מונח ביסוד העקרונות הבינלאומיים הרעיון שלפיו יש למנוע בעד הכובש לעשות שימוש שרירותי בכוח שבידו. לשון אחרת, אין להרשות שישתמש בהזדמנות שליטתו לשם נישול וסיפוח. הגבול המכריע בין שימוש שרירותי לבין הגנה עצמית ונקיטת אמצעי ביטחון הכרחיים הוא איפוא אחד המבחנים הקובעים אם הפעולה היא כשרה או אסורה." (הדגשה במקור, קו תחתי הוסף) (עמוד 133).

20. על בסיס קיום מנחים אלה נדחתה עתירה נגד תפיסת מקרקעין באזור, שתכליתה הגנה על אינטרסים ביטחוניים של מדינת ישראל - אבטחת נמל התעופה בן-גוריון ומניעת הפרעות לתנועה בכבישים בתוך תחומי מדינת ישראל. בדיון הובאה חוות דעת נוגדת לזו של ממקדי הצבא, שטענה כי אין צורך צבאי ובטחוני כאמור. במסגרת פסק הדין נדחתה חוות דעת שסברה כי אין הצדקה ביטחונית לתפיסה לצורך הקמת ישוב על המקרקעין. תחילה שלל בית המשפט הנכבד את חוות הדעת הנוגדת ופסק כי:

"גישה זו הרואה את הדברים ראייה סטטית, רק בהתחשב עם קו הפסקת האש הנוכחי בין ירדן ובין שטח הממשל הישראלי, מתעלמת ממה שעלול לקרות באחד הימים בעתיד, בין כתוצאה מפעולות איבה הבאות מבחוץ או מבמנים השטח המוחזק, ובין כתוצאה מהסדר מדיני חדש. תכנון צבאי ראוי חייב להביא בחשבון לא רק סכנות קיימות אלא גם סכנות העולות להיווצר כתוצאה מהתפתחות דינמית בשטח...זכורה עמידתם של ישובי גוש עציון במלחמת העצמאות אשר תרמה תרומה מכרעת לבלימת התקדמותו של האויב לעבר ירושלים. זאת באשר לעמידה מול כוחות סדירים, ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בהיערפות למניעת מעשי מחבלים או כוחות בלתי סדירים." (הדגשות הוספו)

21. ולסיכום חלק זה, למפקד הצבאי קיימת הסמכות לתפוס מקרקעין מכח דיני הלחימה. בנוסף קיימת הסמכות לעשות כן גם מכח דיני התפיסה הלוחמתית, כולל במטרה להגן על מדינת ישראל, וזאת בנוסף לסמכות לעשות כן על מנת להבטיח את הסדר והחיים הציבוריים באזור.
22. לאור הלכות פסוקות אלה, עימן לא מתמודדת העתירה, דומה, כי סיכויי העותר בעתירה הינם קלושים, ובנסיבות אלה אין בסיס להוציא צו ביניים כהליך מקדמי בעתירה.
23. בחתייחס לבקשה לצו ביניים לענין כניסתה לתוקף של ההכרזה על שטח סגור, שצורפה בנספח ב' לעתירה, ייאמר, כי ההכרזה וההוראות מכוחה נחתמו ונכנסו לתוקף עוד בתחילת חודש אוקטובר 2003, ומכוחם חולקו עד כה אלפי היתרים לשהייה בשטח הסגור ולכניסה אליו. בנסיבות אלה צו הביניים אינו מבקש להקפיא מצב קיים, אלא לשנות את המצב הנוהג למצב שנהג מספר שבועות לפני הגשת העתירה, וזו אינה עילה להוצאתו של צו ביניים.
24. תגובה זו נתמכת בתצהירו של מר תירזה, ראש מנהלת "קשת צבעים" בצה"ל המופקד על תכנון המכשול.
25. המשיבים יוסיפו וירחיבו התייחסותם לעתירה בתגובה לעתירה לגופה.

היום: ו' כסלו, תשס"ד

1 דצמבר, 2003

מלכיאל בלט

ממונה על ענייני הבג"צים בפרקליטות המדינה

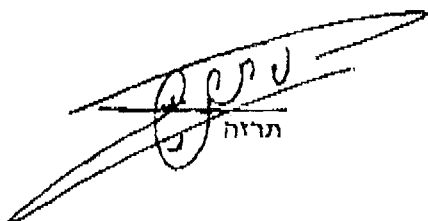
תצהיר

אני תח"מ, אלי"ם תרזה (מיל'), מצהיר בזאת כלהלן:

1. אני מכהן בתפקיד ראש מינהלת "קשת צבעים" בפקוד מרכז, ועסקתי בתכנון תוואי המכשול במרחב התפר.

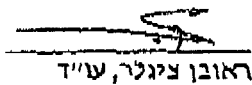
2. תצהירי זה ניתן לתמיכה בתגובה מטעם המשיבים בתיק בג"צ 9961/03.

3. העובדות האמורות בתגובה נכונות למיטב ידיעתי.

אישור

אני תח"מ, ראובן ציגלר, ע"ד, מאשר בזה כי ביום 30.11.03, הופיע בפני אלי"ם (מיל') תרזה המוכר לי, ולאחר שהזהרנו כי עליו לומר את האמת שאם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, התם בפני ועל תצהירו.

ר.צ.